

maa fastsættes til 36 Aar. Som det vil være Tingets ærede Medlemmer bekendt, indeholder Loven af 23. April 1897 den særlige Regel, at de 25 Aar gamle Laan skal indfries med en Tiendedel af deres paa-lydende Restgæld i hver af de 10 paa-følgende Terminer. Det er en Amortisation saa streng, som den ikke kræves ved nogen af vore andre Kredittoreninger.

Nu er Situationen den, at de 25 Aar snart begynder at udløbe for de ældre Laans Vedkommende. Det var saaledes, at indtil Loven af 13. December 1907 blev givet, kunde ingen Del af den aarlige Ydelse anvendes til Amortisation, men denne Lov af 13. December 1907 medfører, at for den efterfølgende Tid er Ydelsen til Reservefonden nedsat, hvorved der er fremkommet et Amortisationsafdrag, der i Løbet af 36 Aar vil have tilbagebetalt Laanet, altsaa en tilsvarende Regel som den, der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslags § 3. Da Foreningen, saa vidt vi ved, er vel funderet og ledes godt, er der al mulig Grund til at tage under Overvejelse, i hvilken Grad man kan imødekomme dens Ønske om at faa de strenge Amortisationsregler lempet.

Jeg finder rigtignok, at Foreningens Andragende af 17. Marts i Fjor, der ledsager Lovforslaget som Bilag, paa flere Punkter ret stærkt udæsker til Kritik, jeg sigter bl. a. til den Udtalelse, „at naar Tvangsinddrivelsen af Medlemmernes Gæld fra en upaaagtet Statutbestemmelse bliver til en haandgribelig Virkelighed, vil dette vække Forbitrelse blandt Medlemmerne, skabe Uro og Mistillid i de Kredse, Foreningen henvender sig til, vanskeliggøre dens fremtidige rolige Udvikling og i høj Grad virke hemmende paa Tilgang af nye og solide Panter“ o. s. v. Jeg kan ikke indse, hvorfra den Forbitrelse skal komme; Medlemmerne stilles ikke overfor andre Vilkaar end dem, de har underkastet sig, da de underskrev deres Forskrivninger.

Det er ogsaa Betragtninger af meget tvivlsom Værdi, som af Foreningen anstilles med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det Tilsagn, som Ejerne af de modsvarende Kasseobligationer har faaet — Tilsagnet om, at Amortisationstiden ikke kan udstrækkes over den 60de halvaarlige Termin efter Laanenes Udbetaling —, er „værdiløst“. Foreningen gaar endog i sin Argumentation saa vidt, at den siger, at Bestemmelsen i sin Helhed er til Skade for Obligations-ejernes Interesser. Selv om dette maatte være rigtigt, hvad jeg ikke tror, bliver det dog i sidste Instans Kasseobligationsejerne og ikke Foreningen, det rettelig tilkommer

at skønne om, hvad der bedst tjener deres Interesser. Ejerne vil, synes jeg, med Grund kunne henvise til Bestemmelsen i Lovens § 1 h. om Amortisationstiden, og der findes vel sagtens ogsaa i de Kasseobligationer, der udstedes, udtrykkelig Bestemmelse herom. Man kan ogsaa i Andragendet se, at Foreningen selv har regnet med den Mulighed, at Ministeriet ikke for den løbende Medlemsgruppes Vedkommende vilde frafalde Bestemmelsen, forsaavidt den indeholder Tilsagn til Obligationsejerne. Foreningen bemærker udtrykkelig i Andragendet, at den „kan paatage sig at opfylde dette Tilsagn. En Bestemmelse, der ophæver Lovens § 1 h., men tilføjer, at den nu løbende Series Kasseobligationsgæld skal være betalt senest i den 60de Halvaarstermin efter Series Slutning, og det saaledes, at naar saadan Betaling ikke har fundet Sted i den 50de Termin, skal i hver af de paafølgende Terminer ved Indkøb eller Udtrækning inddrages mindst $\frac{1}{10}$ af Obligationsgælden, som den var i den 50de Termin, vil formelt give Obligationsejerne det samme som den nugældende Bestem- og reelt betydeligt mere“ o. s. v.

Den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Lovforslagets Fremsættelse, at det har været nøje undersøgt, hvorledes Ejerne af Kasseobligationerne er stillede, og at Ministeriet maatte være enig med Foreningen i, at der ikke tilføjedes dem nogen reel Indskrænkning i deres Rettigheder. Uden Betydning kan det dog vel ikke være, om der maaske bliver Tale om en formel Indskrænkning af deres Rettigheder; i alt Fald har vi fra Venstres Side ønsket, at dette nærmere maa blive undersøgt i et Udvalg, hvorom jeg senere skal tillade mig at stille Forslag. Vi haaber i det kommende Udvalg at kunne faa Spørgsmaalet nærmere belyst. Paa Forhaand skulde man synes, at det vilde være en rimelig Ordning, om man ændrede § 3 derhen, at det Tilsagn, som Foreningen selv har givet, blev det grundlæggende.

Johannes Pedersen: Jeg er enig med den ærede foregaaende Taler (Kirk) i, at det af Kredittoreningen for industrielle Ejendomme indsendte Andragende i al Almindelighed bør imødekommes; derimod er jeg ikke enig med ham i hans Kritik af Andragendet.

Den foreslaaede Forhøjelse af Udlaansgrænsen er af stor Vigtighed; thi naarder den utilfredsstillende Grænse opad for Laanenes Størrelse, virker det hemmende paa Kredittoreningens Udvikling, og det har det ogsaa